

מתפללים עיניך

סרט קוסמטי על שנות ה-50 * יצירה מלאת סנטימנטליות.
 פאתוס נבוב, חוסר-טעם, מזוייפת ומעושה בפסטיבל
 הישראלי * אהבת משה שמיר למאיר ויזלטיר

עמוס עוז

משה שמיר

מאיר ויזלטיר

ליאורד בתשטין

הם הכריזו עלינו כעל מטורפים
 ואילצו אותנו
 ללגום עם האחרים
 מדמם של הנותרים.
 וזה היה מתוק ואיום.

ויום אחד
 מצאנו את עצמנו מוקפים
 בבני-אדם שהמשיכו לחיות
 והיו קבורים.

להטביע עצמנו בדם חם.
 אלא שהם אילצו אותנו
 לכרות לעצמנו קברים
 וירו בנו למוות
 בעורף
 בגולגולות שלנו.

ועכשיו היינו מתים על אמת,
 וקיווינו כי בא הקץ.
 אלא שהם החיו אותנו
 כדי שיוכלו לקבור אותנו חיים.
 עברית: ד.ע.

אנטונין בארטושק גולד ב-1921 במערב-מוראביה. למד באוניברסיטת סראג. החל מפרסם שירים בתום מלחמת-העולם השנייה. אך לאחר ההשתל-טות הקומוניסטית ב-1948, גור על עצמו דממה שאותה שבר בראשית שנות ה-60'. בארטושק נחשב כיום כאחד הבולטים בשירה המודרנית בצ'כוסלובקיה.

לא הכל עובר, חביבי

מי מריבה

במשך שנים רבות היה דויד גרינברג אגדה מהלכת בקולנוע הישראלי. בעזרת הרצאות, מאמרים ולחישות, הוא יצר לעצמו דימוי ציבורי של פדריקו פליני או גודאר ישראלי, הממתין לשעת-הרצון שבה יגלה את כישרונותיו הנעלים. בשבת שעברה, בתוכנית-טלוויזיה תמהה, שהתמסרה ללהקה הנוסטלגית-סכרינית הכל עובר חביבי, נתגלו כישרונותיו ויכולתו האמנותיים של דויד גרינברג, והשמידו את האגדה אשר נזה ופירנסה אותו שנים כה רבות. בינות לפיזיונום מקוריים שדופים של שנות ה-50', שבקעו בצעקות קרתנית מסיות צוות זמרי המופע, הדביק גרינברג קיטע-קלאז' מסרטים של שנות החמישים, שנועדו להמחיש לצופה הפרימיטיבי את ציפוי התקופה, ולא את תוכנה. כך זכינו לראות את פול אנקה מלטף שערותיה של מעריצה, את קהל בני-התישהורת צוחח לאלוים פרסלי, ואפילו זכינו לשזוף עינינו בזירפניהם של סאל מינאו וגיימס דין. בין תיסאורות הבידור הזול הזה, שהתיימר להציג בפנינו את שנות החמישים, למדנו שהן עברו בעדנה ובנועם, עלינו ועל העולם כולו, בלא תקריות-גבול, ספצות-אטום באי ביקיני, ללא מילחמת-קוריאא, ובוודאי ללא המרד בהונגריה ועוד כמה מרידות. מילחמות, התרחשויות ואירועים משמעותיים.

הפסיטיביליבורל הישראלי

(המשך)

תזמורתי צ'יצ'סטטר לליאורד ברנשטיין התעתדו, מטעם מארגני הפסטיבל הישראלי להוות אחד המופעים המרכזיים וגולת-ההכותרת של הפסטיבל, שעלה למשלם-המיסים כ-2 וחצי מיליון לירות. מבקר המוסיקה של דבר, הנון רון, כתב בין השאר על יצירתו זו של ברנשטיין:

...תזמורתי צ'יצ'סטטר מאת ליאורד ברנשטיין עשויים להתחרות על כתר הקיטש בתחום המוסיקה. אילו חרזה האתולוגיה האלבומית המפורסמת בנושא הקיטש מגבולות האמנות הוויזואלית, ודאי היתה מייחדת ליצירה זו מקום נכבד מאד. לודוביג גיס, מחבר המחקר פנומולוגיה של הקיטש, שכתב על התאוותנות של הקיטש לאוריה, כאילו התכוון בכך לתזמורתי צ'יצ'סטטר. היצירה הזאת ממלאה אחר כל התנאים שמנה דלהאוז בקיטש: סנטימנטליות, פאתוס נבוב, חוסר-טעם, משהו טריוויאלי, מזויף, מעושה...

אפסטים זולים, שנועדו לעשות רושם ארכאייכביכול מצד אחד, ותבניות ג'אז בנאליות, נוטפות סנטימנטליות, מצד שני. בחלק האחרון, המשלב שירת מקהלה בקול יחיד, לעיתים ללא מילים, היתה חסרה רק הקרנה של תמונה המתחנה המרכזית ברקע, עם אגם כחול, סירת-פירש ושמש שוקעת...

פראג

אנתולוגיה מודרנית

כ-21 באוגוסט ימדאו שמונה שנים לפישה הסובייטית לצ'כוסלובקיה.

אנטונין בארטושק: כתובת על מצבה

זו עיר שבה
 קבורים להם בני-אדם חיים.
 בראשית ניסונו
 להעמיד פנים כאילו
 אנהנו מתים בקבר ימים רבים.

על המספרת שתיארה את עמוס עוז כחולה-רוח

קוראי מוסף-הסיפור של מעריב הופתעו לקרוא ביום ו' ביקורת אותדת, פרי-עטו של עורך המוסף **משה שמיר**, איש ארץ-ישראל-השלמה, על ספר-שירים חדש של המשורר בעל הגטיית השמאליות-קיצוניות **מאיר ויזלטיר** (שאף ביקר לפני כמה שנים בברית-המועצות כאורח רישמי). חנופתו רבת-התושייה של שמיר פותחת במילים: "אני מתנבא: אלגיות על יד החושים של מאיר ויזלטיר, הכלולות בסיפורו האחרון, יהיו אחד ממחזורי השירים הנחשבים ביותר של שנות השיבעים, אם לא יותר מזה. מחזור זה לבדו היה מספיק כדי לקבוע את מקומו (של ויזלטיר) בשירה העיברית...". לחנופה זו מטעמו של משה שמיר, המרחחת באחורי שירתו של מאיר ויזלטיר, יש הסבר שקוף עד למאד, והוא סלידתו של שמיר מן הבולט במשוררים הכותבים עיברית כיום, **יהודה עמיחי**, הנמנה עם דורו של משה שמיר, והמעמיד את שירת משוררי הפלמ"ח (**גורי**, **קובנר**, **כרמי**, **טריינין** ואחרים) בצל. סיבה זו הביאה את משה שמיר לבצע תרגילי-גחון לשירתו

בחצר